

Бонка (бѣга къмъ Ирина). Како, Славко иска да ме бие.

Иринка. Защо, за какво? Що има?

Славко. Защото ми вика бръмбаръ.

Бонка. Пъкъ той на мене — бубулечка.

Славко (отдалеко ѝ се заканва съ пестникъ). Ще те науча азъ тебе... почакай само!

Ирина. Какво се заканвашъ тамъ, Славко, защо се карате всички?

Ценка. Тѣ първи ни нарекоха бубулечки и отъ тамъ започна.

Живко. Пъкъ вий ни нарекохте бръмбари, ей таквизи дебели нѣ...

Ирина. Я слушайте, деца. Помирете се и започнете друга игра. Стига съ тѣзи топчета.

Ценка. Е добре... Но каква?

Здравко. На градове!

Ирина. Каква е тя?

Здравко. Както съ топчета, само че се превзематъ градове.

Ирина. Нали казахме вече, стига съ тия топчета. Слушайте. Я седнете около мене. Азъ ще ви науча на друга игра.

Всички. Каква, коя, коя?...

Ирина. Игра съ умѣ, а не съ краката и ржцетѣ.

Ценка. Каква е тя?

Ирина. Насѣдайте!

Здравко. Азъ ще стоя правъ.

Живко. И азъ.

Бонка. И азъ.

Ирина. Добре. Сега азъ ще ви задамъ една задача. Да видимъ кой ще я реши пръвъ.

Ценка. Каква?

Ирина. Не е мжчна, но не е и лесна. Чухъ я отъ две деца по-малки отъ васъ.

Живко. Ехъ, ще вземемъ да решаваме сега бебешки задачи.

Ирина. Чакай, не бързай и не се тегли такъвъ, ами ела да видимъ ще можешъ ли да я разрешишъ, като е-бебешка.

Да се приказва е лесно.

Живко. Е, хайде, казвай, да чуемъ.

Ирина. Вчера, като седѣхъ на една пейка ей тамъ, а вие играехте на криеница, две малки дечица седнаха до мене и почнаха да си шепнатъ нѣщо на ушитѣ. Азъ се заинтересувахъ да чуя какво си шепнатъ тѣзи мѣнички ангелчета. Тѣ си чуруликаха като две птиченца и доловихъ, когато едното попита другото: „Знаешъ ли кое е най-хубавото нѣщо въ свѣта?“ (Тя спира. Всички я гледатъ).

Здравко. Е, това ли? Та кое е то?

Ирина. Кажете вие!

Ценка. Малкитѣ не го ли казаха?

Ирина. Не! Колкото и да се мжчихъ да доловя отъ тѣхнитѣ шепнения, нищо не можахъ да разбера. Тѣ се смѣха, радваха се, плѣскаха съ ржце и все си шушнѣха нѣщо на ушитѣ.